

jeg er kommen til dette Resultat. Jeg har følt, hvad det vil sige, at en Rigsdagsmand kun skal stemme efter sin Overbeviisning; jeg forstaaer, at det gjør enhver Afstemning til en Samvittigheds Sag, og jeg veed ogsaa, at intet Udsvortes, intet Fremmed maa indvirke paa vor Overbeviisning; men eet Hensyn er der, som er berettiget, og som maa være berettiget til at indvirke paa os, og det er Hensynet til vort Fædrelands Tarv og Trang, hvis Interesse vi her ere tilstede for at varetage. Jeg troer ikke, at det er uret, naar vi tilstede den Omstændighed nogen Indflydelse paa vor Overbeviisning, at det Offentliges Vel skal være os den høieste Lov, og det er dette, jeg har adspurgt, idet jeg alvorligt foreholdt mig, hvilket Standpunkt jeg burde indtage i denne Sag. Jeg har spurgt mig selv, om det var ønskeligt, om det var nødvendigt for det danske Folk, at Arvesagen blev ordnet og ordnet snart, og dette Spørgsmaal har jeg lettelig kunnet besvare mig selv med Ja; thi derom har Ingen næret nogen Tvivl, og Alle, som have talt i denne Sag, have erkjendt, at en Ordning — jeg siger ikke den foreliggende Ordning, — af Arvesagen ikke blot var ønskelig, men ogsaa nødvendig for det danske Folk, og vi kunne ikke Andet, med mindre vi ville fornægte vor egen Fortid; thi denne Sag blev allerede overveiet i Kong Frederik den Sjettes sidste Leveaar; vi vide, hvor varmt den laae høifalig Kong Christian den Ottende paa Hjerte, ligesom vi ogsaa vide, og det er sagt her i Salen, at alle de Regjeringer, som have afløst hinanden siden Frederik den Syvendes Thronbestigelse, have beskæftiget sig alvorligt med denne Sag. Nu er omsider en Ordning tilveiebragt; jeg vil ingensunde sige, det være langt fra mig, at det er den allerønskeligste, den allerbedste i enhver Henseende; men der er dog bragt en Ordning tilveie, den foreligger os, og det beroer nu kun paa os, om vi ville antage den eller give Anledning til, at den endnu for en ubestemmelig Tid udsættes. Hvad skulde bevæge os til ikke at tage imod den foreliggende Ordning? Jeg mener, mine Herrer! kun Et af To: enten maa den foreliggende Ordning være slettere end slet ingen, eller ogsaa maae vi have Bished, idetmindste

en til Bished grændsende Sandsynlighed for, at vi kunne opnaae en bedre og ønskeligere Ordning (Hør! Hør!). Men, er den foreliggende Ordning da slettere end slet ingen, eller med andre Ord, være vi da virkelig i dette Dieblik bedre farne, hvis denne Sag slet ikke var ordnet, end hvis denne Sag ikke forelaae paa den Maade, som den nu foreligger? Er der Nogen, som vil gjøre en saadan Paastand, saa paaligger Beviisbyrden ham. Det er en gammel Regel, at den, der gjør Paastanden, ham paaligger Beviisførelsen; jeg behøver ikke at paatage mig at bevise, at den foreliggende Ordning er bedre end slet ingen; det troer jeg ikke behøver at bevises, og derfor, naar det ikke kan bevises, at den foreliggende Ordning er slettere end slet ingen, saa spørger jeg dog, om det saa er Ret ligeoverfor det danske Folk at tilbagevise denne Ordning, at skyde Folket tilbage i alle de Uengstelser, hele den Tilstand af Tvivl og Ubished, som dog, idetmindste for en Tid, maa blive en Følge deraf, saa spørger jeg, om det er Ret mod det danske Folk at give Anledning til, at Ordningen af denne Sag udsættes, og det gjør den, hvis vi nu afvise den, udsættes for Tilfældigheder, som ikke kunne beregnes, Omstændigheder, som vi ikke kunne forudsee, saa spørger jeg, om det er Ret mod det danske Folk at give Anledning til, at Ordningen af Statens vigtigste indre Anliggender udskydes i en ubestemt og ubestemmelig Fremtid; thi det ligger dog temmelig klart her, de kunne ikke vel foretages, førend denne Grundvold for den nye Ordning er lagt. Hvis vi altsaa skulde give Anledning til, at nærværende Ordning, som foreligger — og det er altid godt at holde sig til, hvad der foreligger som et practisk Resultat — enten bliver forkastet eller bliver udsat til en ubestemt og ubestemmelig Fremtid, saa maatte vi have meget vægtige Grunde derfor. Der er anført Grunde, som for mig have overordentlig Vægt, men ikke tilstrækkelig overbeviisende Vægt til at turde gaae ind paa at forkaeste den foreliggende Ordning, og navnlig mener jeg, at, naar vi forkaeste, hvad vi nu ere i Besiddelse af, saa maatte vi, for at være rolige i vor Samvittighed, have Bished eller idetmindste en til Bished